

РЕШЕНИЕ

№ 3683

гр. София, 07.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 10.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **5677** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 155, ал. 2 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия /ЗОБВВПИ/.

Образувано е по жалба на В. Б. А. от [населено място], ЕГН- [ЕГН] срещу Отказ рег. № 225р-8992 от 06.02.2020г. на Началника на 01 РУ- СДВР, да издаде разрешение за продължаване срока за съхранение и носене на късо огнестрелно оръжие на А.. Счита отказа за неправилен и незаконосъобразен. Релевира, че още в заявлението си е изложил подробни мотиви, в които подробно и аргументирано изложил нуждата си от разрешението за притежаване на на огнестрелно оръжие, с оглед евентуална опасност за живота и здравето му, както и застрашаване на имуществото, и потенциалната съществуваща опасност и степента на застрашеност на обекти и обществени отношения. Следвало да вземе предвид и факта, че вече му било издадено разрешение за придобиване на късо огнестрелно оръжие, въз основа на което придобил и съхранявал, носил и употребявал такова Т.е. административният орган вече установил наличие на причините, визирани в т.10, ал.1, чл.58 ЗОБВВПИ. Сочил, че притежаването на оръжие може да му се наложи във връзка с предишна или бъдеща работа на която да бъде нает с оглед притежаването на разрешение за работа с квалифицирана информация № 2776 издадено то Дирекция „Вътрешна сигурност“ –МВР на 15.09.2017г. Моли съда атакуваният отказ да бъде отменен.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв. М., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски по

предоставения в с-з.списък. Представя писмени бележки.

Ответникът, Началник на 01 РУ- СДВР, чрез процесуален представител, моли жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура не взима становище по жалбата. В съдебно заседание не се представлява.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 16.12.2019 г. В. Б. А. е подал заявление, рег. № 133100-1714 до Началника на 01 РУ- СДВР /л.15/, за подновяване на разрешение за съхранение и носене и употреба на късо огнестрелно оръжие за самоотбрана – 1бр. пистолет „М.“ калибър 9X18 № ОП0593. Към заявлението е приложено свидетелство за съдимост, удостоверения от НСлС за липса на неприключили наказателни производства срещу молителя, медицинско удостоверение, че лицето не страта от психически разстройства, протокол за изстреляни боеприпаси и удостоверение за годност на оръжие - пистолет „М.“ калибър 9X18 № ОП0593

На 23.01.2020 г. Началникът на 01 РУ- СДВР с писмо изх. № 225000-1050 от същата дата уведоми В. Б. А., че с прямо него отпочвала процедура по издаване на отказ за исканото разрешение на основание чл.58, ал.1, т.9 ЗОБВВПИ. Даден е на основание чл.34, ал.3 АПК 7- дневен срок от връчването на писмото, в който М. да депозира в писмен вид възражения, обяснения и/или доказателства, с които да се посочи основателна причина, която по несъмнен начин да обосновава издаването на разрешение за придобиване на късоцевно огнестрелно оръжие на основание чл.76, ал.3, т.3 ЗОБВВПИ.

С оспорвания индивидуален административен акт- рег. № 225р-8992 от 06.02.2020г. Началникът на 01 РУ- СДВР постановил отказ, да издаде разрешение за продължаване на срока на огнестрелни оръжия и боеприпаси на основание чл.58, ал.1, т.10 , вр. чл.83, ал.5 ЗОБВВПИ. В мотивите на акта е прието, че посочената от А. причина „самоохрана“ не обосновавала необходимост и нужда от носене на огнестрелно оръжие.

Приета по делото е административната преписка и допълнително ангажираните писмени доказателства.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган съгласно чл. 50 ал. 3 от ЗОБВВПИ– началник на 01 РУ-СДВР, в кръга на неговите правомощия /чл.155, ал.1 ЗОБВВПИ/, в законоустановената писмена форма. Съдът счита, че не са допуснати съществени процесуални нарушения.

На следващо място, атакуваният акт е постановен при правилно приложение на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ разрешения за придобиване, съхранение и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което няма основателна причина, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение. В тежест на лицето, подало искане за издаване на разрешение за носене и употреба на огнестрелно оръжие е да обоснове (т. е. - да заяви и подкрепи с убедителни доказателства) своята необходимост от осъществяване на дейността. Това законодателно разрешение подкрепя извода за стриктния характер на

нормите, регламентиращи режима на носене и употреба на огнестрелно оръжие.

Оттук произтича и законовото изискване към лицето, подало искането, да е доказало необходимостта от издаване на разрешението, както при първоначално подаване на заявление, така и в случаите когато иска подновяване на вече издадено разрешение. В оспорения административен акт органът е изложил съображенията, поради които отказва издаване на исканото разрешение. Нуждата от самоотбрана не е установена, а аргументът, че оръжието му е необходимо във връзка с изпълнение на служебни задължения като охранител или куриер, не е обоснован по несъмнен начин.

Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 1, ал. 2 и ал. 3 от ЗОБВВПИ с оглед на предназначението му, субектите, които го използват и техническата му характеристика, огнестрелното оръжие е за служебни или за граждански цели. За служебни цели се използва огнестрелно оръжие, предоставено на юридически лица и на търговци по смисъла на Търговския закон (ТЗ) за охрана на собствеността, защита на живота и здравето на личността, както и за други разрешени дейности. За граждански цели се използва огнестрелно оръжие с определени в ЗОБВВПИ характеристики, предоставено на физически и юридически лица и на търговци по смисъла на ТЗ за самоотбрана (самоохрана), ловни, спортни и културни нужди. Следователно законодателят е установил разлика между носенето на оръжие за самоотбрана и с цел охрана като трудова дейност. Във втората хипотеза, решението не се издава поради наличие на опасност с източник битието на заявителя, а за нуждите на изпълняваното от него занятие. Както се посочи по-горе твърденията на жалбоподателя, че необходимостта от издаване на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие е свързана с дейностите, които е осъществявал и евентуално може да осъществява за в бъдеще, не обосновават автоматично нуждата от притежаването на огнестрелно оръжие.

Не би могло да се приеме като основание за продължаване срока на разрешение за носене на огнестрелно оръжие и обстоятелството, че в предходен момент е било издадено такова на лицето. При произнасянето по новото искане органът извършва нова преценка за наличие на обстоятелствата по чл. 58, ал. 10 ЗОБВВПИ. Когато едно лице сезира компетентния орган с искане за издаване на разрешение за придобиване, съхранение и носене на огнестрелно оръжие трябва да докаже на органа наличие на някоя от визираните в чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ цели. Става въпрос за издаването на благоприятстващ адресата индивидуален административен акт и именно лицето е това, което знае за каква цел желае да придобие оръжието, респ. то разполага с релевантните доказателства за доказването на тази цел. Органът, по принцип, няма задължение служебно да събира доказателства, за да установява целта, с която съответното лице е поискало издаването на разрешение за оръжие. Но органът има задължение първо, да осъществи процесуално съдействие на страната за законосъобразно и справедливо решаване на въпроса – чл. 9, ал. 4 АПК, и второ, да извърши проверка на твърдени от лицето факти и обстоятелства.

В случая жалбоподателят е подал заявление за продължаване на разрешение за съхраняване и носене на огнестрелно оръжие и е посочил като цел, по смисъла на чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ- самоохрана/самоотбрана. В изпълнение на дадената му възможност А. е представил възражение /л.27 /, в които изтъкнал посочените по-горе причини, които обаче не са достатъчни за обуславят твърдяната цел за самоотбрана.

Вярно е, че с оглед на чл. 35 АПК органът е длъжен да се произнесе след като изясни

всички факти и обстоятелства от значение за случая, но непосочването от жалбоподателя на факти и обстоятелства, които органът да провери и които факти обосновават необходимостта от самоотбрана, фактически ограничава преценката на органа до това, което е посочено в заявлението и допълнителните писмени обяснения. От същите не може да се направи извод за наличие на обстоятелства, обосноваващи потенциална опасност за живота и здравето му към датата на подаване на заявлението, които органа не е проверил и не е ценил.

В заключение следва да се има предвид, че осъществяването на правнорегламентираната дейност по ЗОБВВПИ, с оглед високата степен на риск за обществения ред и сигурност, не може да бъде самоцелно, а обосновано от сериозни и уважителни причини, каквито не съставляват предполагаема опасност от нападение. Релевираните доводи за притежаването на оръжие, за да работи като охранител или куриер за в бъдеще, както и извършване на тренировъчни стрелби за поддръжка и развиване на стрелковите умения на заявителя, не могат да докажат по несъмнен начин необходимост от извършване на правно регламентираната дейност, доколкото такава опасност съществува за всеки член на обществото, независимо от неговото занятие и местоживееене. Действително, не е необходимо да е доказана осъществена конкретна опасност по отношение на лицето или на неговото семейство, но все пак трябва да има доказателства за наличието на потенциална заплаха, а не само от факта на осъществявана определена служебна дейност да се презумира наличието на такава опасност. Ако такава опасност се презумираше само поради факта на евентуално извършване на посочените от жалбоподателя дейности, то законодателят би предвидил именно това като основание за издаване на разрешение, а не нуждата от самоотбрана. Потенциалната нужда на заявителя не попада в обхвата на специалния закон, тъй като въведеният разрешителен режим изисква установяване на основателна причина, която по несъмнен начин обосновава необходимост от носене на оръжие, извън хипотетични предположения. Освен, че липсват преки доказателства за естеството на осъществяваната от жалбоподателя дейност, свързана с опазване на имущество и пренасянето на важна проектна документация и значителни суми парични средства, сочи на хипотетична и поради това несигурна нужда от защита. При липсата на данни за актуални, конкретни и целенасочени действия, застрашаващи личната безопасност на жалбоподателя и целостта на имуществото му, необходимостта от извършване на дейността не е доказана.

Предвид това следва жалбата като неоснователна да бъде отхвърлена.

Ответникът претендира разноски, поради което жалбоподателят следва да му заплати на основание чл. 143 и чл. 144 АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ сумата от 100 лева– юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София- град, 7-ми състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Б. А. от [населено място], ЕГН- [ЕГН] срещу Отказ рег. № 225р-8992 от 06.02.2020г. на Началника на 01 РУ- СДВР, за продължаване срока на разрешение за съхранение и носене на огнестрелно оръжие.

ОСЪЖДА В. Б. А. да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: